

Pete Johnson

Părinții mei au luat-o razna

Traducere din limba engleză de
SORIN PETRESCU

CORINT JUNIOR

*Dedic această carte
strălucitului meu editor Natalie Doherty,
cu mulțumiri*

*Și nepotului meu Harry Birch,
primul care a ascultat povestirea*

MESAJ IMPORTANT

Acest jurnal nu exagerează cu nimic.

S-ar putea ca unele pasaje să pară de necrezut. Dar sunt chestii care mi s-au întâmplat.

Și ți s-ar putea întâmpla și ție. De fapt, probabil chiar așa va fi.

Dar nu trebuie să-ți faci griji din cauza asta.

Nu când mă ai pe mine pe-aproape, ca să te ajut. Așa că-ți sugerez să citești de două ori jurnalul meu. Prima oară, așază-te undeva și bucură-te de lectură, iar dacă-ți vine să râzi la vreuna dintre glumele mele, eu chiar o să fiu fericit.

A doua oară, apleacă-te asupra lui și concentrează-te. Ba chiar s-ar putea să vrei să-ți iei notițe. După aceea, vei ști cu exactitate ce trebuie să faci atunci când părinții tăi...

Dar să n-o iau înaintea evenimentelor! Așa că mă opresc aici, ne întâlnim în paginile următoare.

Louis Haiosul

CAPITOLUL 1

Mama și tata învață
câteva cuvinte noi

Vineri, 20 septembrie

6:00 p.m.

Mama și tata s-au mulțumit să arunce un ochi din ușa camerei mele. Altădată dădeau năvală înăuntru, se făceau comozi și mă urmăreau cum îmi făceam temele.

Nu mă lăsau niciodată singur. Ori de câte ori îmi ridicam privirea, ei erau acolo! Chiar și când stăteam la toaletă mai mult de două minute, îmi strigau: „Ești bine?” sau „Sperăm că faci ceva instructiv acolo!”

Părinții oboseau. Lucrul ăsta mă făcea să sufăr. Până când își dădeau seama că au devenit

prea insistenți și se hotărau să schimbe metoda. Așa că de data asta s-au mulțumit să-mi vorbească din pragul ușii.

— Cum merg lecțiile, Louis? m-a întrebat tata.

Nu puteam să le spun adevărul. Îmi place să-i protejiez de realitățile dure ale vieții. (Dar despre asta, mai târziu, dragă jurnalule!) Așa că am răspuns destul de vag:

— Păi, binișor.

— Că veni vorba, a continuat tata, diseară, noul meu șef o să ia cina cu noi.

— Nu-i cam repede? i-am spus eu. Pun pariu că s-a invitat singur.

Tata a schițat un zâmbet.

— Cam așa e...

— Și mai pun pariu și că arată ca și cum ar fi murit de trei zile, la fel ca fostul tău șef, am continuat eu

— Aici greșești, a ripostat tata. Este destul de tânăr. Și vrea să-i cunoască și neoficial pe toți directorii și familiile lor. Tata a mai zâmbit o dată din colțul gurii. Iar în seara asta, a dat norocul peste noi.

— O să vină pe la șapte, a intervenit mama.

— Mor de entuziasm! am făcut eu, după care m-a lovit un gând groaznic: Doar n-o să fiu obligat să port costum, nu-i așa?

— Doar pentru câteva ore, m-a liniștit mama.

Am oftat zgomotos.

— Și mai presupun că, atunci când o veni, o să vrei să-i fac o reverență și să-l împrășc cu petale de flori?!

— Nu, fii tu însuși, atât, m-a asigurat tata.

— Chiar așa? am rânjit eu.

— Păi, mai mult sau mai puțin, a adăugat tata în grabă.

6:15 p.m.

Părinții mei au dispărut din pragul ușii, așa că-ți pot spune ce le-am ascuns.

Săptămâna trecută, am dat un test complicat la Istorie, eu și toți colegii mei de an. Acum, în partea de sus a lucrării mele, stă scris cu cifre sângerii rezultatul.

Am luat un 4%.

Vestea bună e că nu am luat 3%. Ca să nu mai spun de 2%. Și aș putea să mă uit de sus la cei care au luat 1%.

Doar că nu e nimeni în cazul ăsta. Eu am luat cel mai puțin. Îmi simt capul ca un do-vleac sec.

Dar sunt numai de două săptămâni la școala asta, și cei de-aici au un avans mare la Istorie față de fosta mea școală (unde nu

ajunsesem cu materia nici măcar la secolul al optsprezecelea, în vreme ce aici aproape că l-au dat gata, dacă te interesează câtuși de puțin, ceea ce sunt sigur că nu este cazul).

În fine, mi s-a spus că pot să dau din nou testul marțea viitoare. Doar că ai mei cred că săptămâna viitoare e prima oară când îl dau.

În vremea asta, cei de la școală se așteaptă ca eu să-mi petrec fiecare clipă străbătând munții de notițe pe care le-am primit, ca să-i ajung pe ceilalți din urmă. Doar privind la ele și mă apucă durerile de cap.

În plus, am o mare problemă. Am o boală dintre cele mai rare. Sunt profund alergic la făcutul temelor acasă.

Săptămâna trecută doar am atins din greșeală manualul de Mate, că numaidecât au și început să-mi ardă obraji. Iar în dimineața următoare, aveam deja pe față o pată roșie enormă. Așa că, pentru a-mi proteja pielea, a trebuit să evit orice temă pentru acasă.

Dar iată și o veste bună, aia de nota zece, aia care... cred c-ai prins ideea. Școala nu prezintă nicio importanță pentru mine. De fapt, aș putea s-o abandonez chiar acum. Ei bine, am reușit, în cele din urmă, să stăpânesc alfabetul și să număr aproape până la patru, de

mai mult nici că am nevoie pentru scopul meu în viață: adică, să-i fac pe oameni să râdă!

Chiar și când scriu în acest jurnal, încerc să mă gândesc la ceva amuzant de spus. Prin cap îmi umblă tot timpul o sumedenie de glume. Așa că, în realitate, există o singură profesie pe care o pot urma. Și, cu siguranță, singura pe care vreau s-o am. Să fiu comedian.

Și n-o să-mi găsesc odihna până când n-o să am propriul meu show de televiziune. Măcar atât! (Mi-ar plăcea să aibă loc sâmbăta-seara, dar sunt deschis oricărei propuneri pe tema asta.)

În fine, dacă-ți vine să crezi, vara trecută visul mi-a plutit pe dinaintea ochilor. Era cât pe ce să particip la un show de televiziune, denumit *Stelele de mâine*. Am trecut de primele etape. Am ajuns până în faza finală, dar nu am fost ales pentru filmare. Totul părea că se aranjează cum nu se poate mai frumos, când, dintr-odată, ura și la gară!

Totuși, impresarul meu mi-a spus că, fiind atât de aproape ca visul să mi se îplinească, am dovedit că nu mai sunt un simplu amator. Nu, acum sunt un semi-profesionist.

Ah, da, am un impresar. Și ce e super e că sunt singurul ei client. Da, e o *ea*, o cheamă

Maddy și e de aceeași vârstă cu mine (doar că merge la altă școală).

Ne-am cunoscut la Clubul de Teatru. Acolo, Maddy mi-a spus că voia să devină o actriță celebră, încă din fragedă pruncie. Chiar a căpătat un rol mare: Nancy din *Oliver!* Dar înainte să urce pe scenă, a apucat-o vomita-tul. Și, până la urmă, rolul a fost jucat de du-blura ei.

Știa că tracul o va opri să meargă prea de-parte în cariera de actriță. Așa că și-a canali-zat energia spre descoperirea de talente.

Și m-a descoperit pe mine.

Crede că foarte curând se vor petrece lu-cruri formidabile cu mine.

Și eu cred la fel.

Doar că îmi doresc să se petreacă mai re-pede... Iar acum, mama strigă la mine să-mi pun costumul.

Ne vedem mai târziu.

9:30 p.m.

Și iată-mă cu zâmbetul meu forțat și încotoș-mănat în costum ca un curcan. Și fratele meu mai mic, Elliot, poartă costum. La fel și tata, în vreme ce mama și-a pus perlele de ocazie. Apoi, șeful tatei și soția lui foarte drăguță, Maria, s-au târât înăuntru. Tipul era un jegos

păros, îmbrăcat într-o haină de piele uzată, jeansi gen burlan și niște teniși marfă — țoale total nepotrivite pentru cina din seara asta.

Șeful tatei trebuie că s-a simțit super-rușinat, dar n-ai crede ce țanțoș a pășit spre Elliot și spre mine, spunându-ne:

— Salut, flăcăi, io-s Rup.

După care, ne-am lovit pumnii. Venită din partea oricărui alt adult, chestia asta ar fi fost de neînchipuit, dar nu și cu Rup, probabil pentru că țopăia prin casă ca o vedetă rock venită în vizită.

Tata a construit un adăpost în fundul curții, pe care l-a amenajat ca birou. Eu, unul, mă așteptam ca el și Rup să dispară acolo pentru un timp, ca să discute afaceri. În schimb, Rup își făcea veacul cu mine și cu Elliot, spunându-i tatei:

— Tinerii sunt viitorul nostru, așa că trebuie să stăm pe lângă ei. Sunt tipi cu totul speciali.

Și Rup m-a supus unui tir de întrebări pe „specialul de mine”. Când m-a iscodit care erau disciplinele mele preferate de la școală, i-am răspuns:

— Ruperea creioanelor cu lovituri de karate și profesorii enervanți.